

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VI. Unde veniat, quòd plerique Christiani ambulent viâ tam oppositâ
viæ & vitæ Jesu Christi?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

nes & cruces vitæ humanæ, quæ supplicio nobis sunt, tantasque ex ore nostro extorquent querimonias, nostras constituerent delicias, & id ipsum, quod reddit nos miseros, nos redderet beatos. Et totum hoc denique consistit in puncto unico, ut credamus firmissimè, in his omnibus confi-

stere veras excellentias divinas, quæ infinità ratione transcendunt omnes excellentias terræ, quæ que fons & origo sunt maximæ cuiusvis felicitatis, ad quam aspirare possimus. O JESU lux mundi! aperi oculos nostros, nosque clarè fac intueri hanc veritatem.

ARGUMENTUM.

Unde veniat, quòd plerique Christiani ambulent viâ tam oppositâ viæ & vitæ JESU CHRISTI.

ARTICULUS VI.

Mirandum, quòd Christiani tam parum sint Christiani.

QUANTAS illecebras habet veritas, quibus omnes animas ad sui allicit amorem, si vel paulisper aspicere illis liceat ipsius pulchritudinem! Illustris illa domina, quæ hucusque actum servaverat silentium, continere se non poterat, quin ostenderet se commotam esse, tam æstimatione ejus, quod audièrat, tum magnâ admiratione illius, quod videantur Christiani ignorare fundamentale hoc punctum totius moralis doctrinæ Christianæ. Unde venit, dicebat ipsa, quòd Christiani sint tam parum Christiani; quòd, cum probè sciant, JESUM CHRISTUM, quem velut exemplar suum se profitentur imitari, contempsisse omnes excellentias, quas tu nuncupas carnales, omnesque illas, quas appellas spirituales, & nonnisi solas

elegisse divinas, quæ sub contemptibili specie latent absconditæ; ipsi econtra nonnisi has solas contemnant & maximi pendant cæteras omnes? Nonnè videtur, ipsos Christianos non esse, nisi solo nomine, anti-Christianos autem opere & professione? cùm tamen optime nobis constet, in magno judicii die, omnes recepturos juxta sua opera, & non juxta sua nomina. Unde est, quòd tam multi gloriantur specioso hoc nomine, tamque pauci ejusdem verè assumant spiritum & affectus.

Respondebatur ipso: *Causa* Tres fontes nostrarum cognitionum, sensus, ratio, fides, hujus est manifestissima, si vel leviter duntaxat consideretur. Inde est, quòd anima nostra omnes suas cognitiones non hauriat nisi è tribus principiis; vel sensibus, vel ratione, vel fide: his ducto-

ductoribus dirigitur in omnibus, quæcunque facit.

Sensus æstimandas ipsi proponunt excellentias carnales; omnes enim alias ignorant: ratio docet ipsam pendere pluris excellentias spirituales: sed divinæ ipsi non sunt cognitæ: sola ergo fides est, quæ conferre nobis possit tum cognitionem, tum æstimationem excellentiarum divinarum.

Ferè omnes homines reguntur sensibus.

Jam quaeso te, considera, quisnam sit communis hominum vivendi modus in præsentia vitæ, Nonne verum est, plerisque dirigi & gubernari nonnisi à sensibus? Nonne videntur materiæ semper immerfam suam circumferre animam, quin vel unquam supra sensus corporis attollant ipsam? Id, quod vident, quod tangunt, quod audiunt, quod gustant, totum omnino est, quod omnem ipsorum constituit occupationem. Jam omne id, quod sub sensu cadit, tam procul abest ab excellentiis divinis, ut etiam longè inferius sit excellentiis spiritualibus; sed hæc nuncupantur excellentiæ carnales. An mirandum sit, quod tota hominum multitudo, quorum anima ferè non aliud, nisi ad ejusmodi feratur excellentias? Non agnoscunt ipsi alias, veræque apud ipsos est parcæmia: *Ignori nulla cupido?*

Haud levis erat operæ, quod eò redacti sint, ut quandoque suam à sensuum servitute expediant animam, & mediam saltem horam collocent indies in serâ consideratione, an homines sint ratione præditi, vel an agant bestias. Sed quantos invenire est, qui ferè nunquam deserunt perpetuum, quod habent cum sensuum objectis, commercium, à quo nec unico horæ quadrante cessant, ut ingrediantur in semetipsos, & semel saltem de die agant, conversentur & differant cum ratione sua. Et hæc continua animæ cum sensibus conversatio, rapit illam in inevitabilem quandam necessitatem, ut nonnisi carnales æstiment & requirant excellentias, eò quod aliarum nullam prorsus habeant cognitionem; hæc vera & solida est ratio, cur quasi omnes se illis committant, illas amplectantur. O quàm procul absunt ab amplexu excellentiarum divinarum, cum nec modum nec medium habeant, se attollendi usque ad spirituales, quæ infinita ratione adhuc inferiores sunt supernaturalibus & divinis! Tertulianus appellabat ejusmodi homines, quibus scæret mundus, *Psychicos*, id est, Christianos naturales, qui totam vitam suam consumunt reptando in natura corporea.

Valdè pauci ducuntur lumine rationis.

Amantur ar-
denter excel-
lentia spiri-
tuali scientia-
rum, quem
amorem ne-
mo reprobat.

Nihilominus invenire est semper non levem numerum bonarum mentium, quæ se attollunt supra sensus, magisque intendunt luminibus & cognitionibus rationis. Hæ comprehendunt probè, excellentias spirituales longè nobiliores esse corporalibus; hinc illas magis amant, illas præferunt, illasque inquirunt contemnendo alias; majori delinuntur gaudio, dum suum imbuunt pulchrâ quâdam cognitione animum, quàm avari dum suas replent cistas argento; absque comparatione malunt in musæis suis cum suis codicibus miscere sermonem, quàm immiscere se in aula quibusvis sæculi vanitatibus, voluptatibus, dignitatibus; semperque majori tenentur aviditate benè suum collocandi tempus, ut suum locupletent & notitiis augeant intellectum, quàm aularum affeclæ inquirendi occasiones, quibus suam amplificent novis commodis & muneribus fortunam.

Nemo sibi piaculo ducit amare ardentem excellentias spirituales: frustra dixeris illis, quòd decipiantur, quòdque nonnisi distineantur crepundiis, quæ indignâ sint animâ Christianâ; quòd Jesus Christus divinus ipsorum Magister non pluri æstimaverit excellentias spirituales corporalibus; quòdque Christianus, si divini hujus Magistri verè agere

velit discipulum ac imitorem, majoris quàm ipse æstimare illas non debeat, sed anhelare unicè, ardentem desiderare excellentias divinas, quæ consistunt in humilitate, in cruce, in separatione ab omnibus rebus mundi, utpote, quæ solæ sint dignæ animâ Christianâ.

Ratio humana non capit hoc; & intellectus illustratus, sapiens, & insigni quâdam eruditione ex cultus, vi cuius extollatur super alios, ipsiusque effata audiantur velut oracula, ita inescatus est hoc genere excellentiarum naturæ suæ rationali convenientium, ut non credat, his alias esse magis amabiles, plurisque æstimandas. Si quis diceret huic homini tam ingenio, quàm scientiâ polenti, omnes has excellentias spirituales, quas tanti pendat, nihil esse respectu scientiæ, quâ quis benè noverit Jesum Christum crucifixum, ipsius imitari mansuetudinem & patientiam, communicare ipsius doloribus ac opprobriis, mori sibi ipsi, & ejusmodi: hoc comprehendere non potest, eò quòd magna hæc sapientia humana, quâ abundat, divinam hanc oppugnet fatuitatem & insipientiam: non credit absconditas hic esse, & intus latere excellentias divinas; sed omnes has veritates haud aliter intuetur, quàm velut animi abjecti infirmitates, quas summo habet

ludi-

Matth. II.
v. 25.

ludibrio, quasque tanto capiet minus, quanto magis contenderit examinare ipsas discursu suo naturali, & lumine scientiæ suæ acquisite: *Abscondisti hæc à sapientibus & prudentibus, & revelasti ea parvulis.*

Nec mirandum est, cum æquè impossibile sit cunctis rationis humanæ viribus, cognoscere unicam solam veritatem divinam & supernaturalem, ac impossibile est sensibus corporeis comprehendere discursum aliquem Philosophiæ. Et quia magna hæc ingenia ita rapiuntur pulchritudine excellentiarum suarum, ut deserere illas nolint; rediguntur in absolutam quandam impossibilitatem, non concipiendi unquam nec æstimationem, nec amorem ergà veras excellentias divinas, eoquod hæc illis semper sint incognitæ: Et ideo tam paucos videre est è magnis hæc Thraſonibus, suâ infatis & distentis scientiâ, qui benè repleantur Spiritu Jesu Christi, quique magnâ fruantur familiaritate cum ipſo in oratione. Facilius esset, quod ille, qui sollicitè inhiat excellentiis corporalibus, suo se exueret errore, & amorem ac æstimationem conciperet excellentiarum divinarum. Hæc res meritò humiliare deberet & tremore convellere mundum, qui de hoc nullam admittit cogitationem.

Facilius esset
facere è car-
nali spiritua-
lem, quàm è
curioso ve-
rum Discipu-
lum Christi.

Non est opus nisi sensibus cor-
poralibus ad cognoscendum &
amandum excellentias spiritua-
les, sed opus est fide, quæ lumen
est cœli, ad cognoscendum, quid
sint excellentiæ divinæ: nec sen-
sus, nec ratio humana compre-
hendunt hæc aliquid, cum ipsæ
infinîtâ ratione transcendant om-
ne id, quod sentire nos possumus
aut comprehendere. An
quærendum nunc sit, quare ipsæ
tam universaliter ignorentur &
quasi à nemine æstimentur, a-
mentur quærantur? Omnes
quasi suos sequuntur sensus, vel
rationem suam humanam, &
quasi nemo sequitur pura lumi-
na fidei: reveremur illa, quia
novimus, ipsa esse infallibilia, sed
illis non obtemperamus, cum
proponant nobis talia, quæ inju-
cunda & molesta sunt naturæ.

Oporteret omnes sensus ar-
guere mendacii, ne credere id
nos, quod videmus, quod tangi-
mus, quod gustamus, quod expe-
rimur: oporteret obeccare ra-
tionem suam, & non videre id,
quod ipsa evidenter nobis de-
monstrat verum, & reluctanti-
bus omnibus nostris cognitioni-
bus naturalibus evidentissimis
ac certissimis, videre pulchritu-
dines & excellentias in rebus, ubi
non apparerent nisi honores &
vilitates. O Religio Christiana,
quàm potenter imperas homini-
bus! quàm perfectum exigis sa-
crifi-

Pauci spiritus
ales sunt, cum
pauci guber-
nentur fide,
sed sensibus
& ratione.

crificium omnium nostrorum sensuum, & rationis nostræ humanæ, ad præstandum homagium & obtemperandum veritati æternæ, quando loquitur nobis! Si quærat, quinam sint, quibus id faciendi sit animus? non nisi admodum pauci inveniuntur.

Evidens probatio, valde paucos veros Christianos esse in mundo. Nihilominus verum est, quod, sicut assimilamur bestiis per sensus, & homines non sumus nisi per rationem; sic Christiani non sumus, nisi per fidem. Tollas homini rationem, nec relinquant ipsi, nisi sensus, amplius nil erit nisi bestia. Tollas homini Christiano fidem, & non relinquant ei nisi rationem humanam & alius non erit nisi paganus. Et ecce tibi totum, quod sumus, quando nos ferè in omnibus non gubernamus nisi per sensus aut rationem. Si nunquam vivamus velut Christiani, nisi quando sequimur lumina & cognitiones fidei, fatendum nobis erit, nos rarissimè fore Christianos; & si nunquam quæramus vera bona, divinasque excellentias, nisi quando dirigimur illuc per lumina fidei, longè absumus, ut ipsas vel inveniamus vel possideamus, cum ferè nunquam ipsius sequamur lumina.

Quare sapientes rarè sint admodum spirituales. Illi, qui anxie inhiant excellentiis corporalibus, uti faciunt plerique hominum, procul absunt à divinis: nemo de hoc dubi-

tat. Qui sollicitè aucupantur excellentias spirituales, minùs absunt ab iis in uno sensu, sed magis ab iis absunt in altero: hinc est, quod difficilius sit illos errore expedire, ipsisque persuadere, quod male faciant; eòquod, cum nil videant criminis, sed nec aliquid indecentiæ in eo, quod ardentè ament excellentias spirituales, adhæreant ipsis absque scrupulo, illis ceu singulari se excolant ornamentò, credentes rem esse eximia dignam recommendatione, quin unquam contendant & intendant se attollere sublimius, nec advertentes sub pulchra hac apparentia absconditam fraudem, quæ consistit in hoc, quod inquisitio & possessio excellentiarum divinarum a què impossibilis sit iis, qui sectantur excellentias spirituales, ac iis, qui non aucupantur nisi carnales, eòquod æqualiter versentur in statu, qui non excedat naturam, quòdque in hoc statu permanentes attingere nunquam possint quidquam supernaturale.

Æqualis igitur ambobus facienda foret exhortatio: Attendite vobis, referate oculos, & videte, quantum decipiimini; non pertingitur per vias naturales, quales vestræ sunt, ad finem supernaturalem, qualis est divinarum possessio excellentiarum, quæ solæ vos reddere possunt beatos

Firm
possi
quæ
nicè
vias

Ingens periculum amantium excellentias corporales, tum spirituales

beatos in æternum. Emendate vias vestras, ut emendetis vitia vestra; discite contemnere æqualiter excellentias carnales, quæ abjecta sunt sensuum vestrorum, & excellentias spirituales, quæ intellectus vestri sunt irritamenta & lenocinia, sequamini pura fidei lumina, quæ so te deducere vos possunt ad cognoscendam pulchritudinem excellentiarum divinarum, quas nec sensus, nec ratio humana detegere & ostendere possunt; & memores estote, vos Christianos non fore, quoad privati fueritis veris hisce excellentiis, quas mundus ignorat, quasque solas Jesus Christus in sua refulgere voluit persona.

Firmum propositum, querendi unicè excellentias divinas.

Tacete modò sensus mei, vos me decipitis, dum dicitis mihi delicias corporales esse bona: mortificationes & cruces, quæ vera sunt bona, amore me prosequi oportet; siquidem id Deus mihi dixit; est illi major mihi adhibenda fides, quam vobis. Claude oculos, mea ratio, tu malè me ducis, dum persuadere mihi vis, quòd honores, dignitates, divitiæ, omnes excellentiæ tum carnales, tum spirituales, quas mundus æstimat, bona sint, quæ ama-

re debeam: potius status humilis & abjectus, segregatus ab omnibus, & à mundo despectus, verum bonum est, quod teneor amare: siquidem infinita sapientia Dei eo nomine venit è cælo in terram, ut in hac me instrueret & institueret veritate; huic magis me credere oportet, quam tibi. Tu sola summo jure ac dominio impera in anima mea, ò fides divina, meque doce, ut infinita præferam ratione excellentias divinas à mundo despectas, omnibus excellentiis carnalibus & spiritualibus, quas æstimat mundus. Veni, fides divina, sola esto animæ meæ facula, evidenter demonstra mihi, firmiterque persuade, quòd contemptus toleratus pro Deo, majoris sit valoris ac pretii, omnibus vanis honoribus mundi; quòd universalis exspoliatio ab omnibus creaturis, saltem animo & voluntate, longè sit pluris possessione omnium thesaurorum terræ; quòdque sufferre omnis generis afflictiones in unione illarum Redemptoris mei, & ex amore ipsius, incomparabiliter excedat pretio omnes totius mundi consolationes.

CON-